

DRUGI O CERVANTESU

Nikola Milićević:

„Pa opet, ovaj divni čovjek nikada nije gubio strpljivost, ni nadu, ni dobrotu. I u najvećim teškoćama nalazio je snage da se podsmijehne, bez zajedljivosti, na svoj i na tuđi račun. U zavisti i zloći vrijeđali su ga nemilosrdno (pisci, dakako). A on se uvijek branio smireno i dostojanstvano, s prigušenom gorčinom i ponosom. I radio je ustrajno, do posljednjeg daha.“

Nikola Milićević - stil:

„Uzorite novele, i po njima samima on bi zaslužio glas velika pisca, jer i tu ćemo naći sve njegove dobre osobine: majstorstvo u jeziku i pripovijedanju, u vrsnim dijalozima i bogatstvu riječi, doskočica, zapažanja; poznavanja ljudi svih slojeva, njihovih slabosti i vrlina, i posvuda, njegovu finu ironiju, gorčinu prelivanu humorom, misaonost i životno iskustvo.“

Španjolsko Sveučilište u Madridu - suprotnosti:

„Dva svijeta, koliko suprotna, toliko i povezana, putuju zajedno: ludost i razum, mašta i stvarnost, ideali i sebičnost, bezumna smionost i oprez, žrtvovanje i lukava promućurnost; sudaraju se i stapaju, odudaraju i privlače, isprepleću i tvore ono duboko jedinstvo što se zove -život, u svoj njegovoj složenosti.“

Španjolsko Sveučilište u Madridu:

„Don Quijote je više od knjige o drugim knjigama ili o fikciji i njezinoj povezanosti s stvarnošću. Poput Don Quijota, mnogi likovi koji naseljavaju svijet ove novele su čitatelji fikcije. Cervantes ispituje njihovu borbu oko onoga što je stvarno a što nije, a isto tako ispituje i čitatelje. Čitanje Don Quijotea trebalo bi biti kritičko čitanje. Ono treba da uči kako se čitaju novele, kako se uočavaju sličnosti i razlike između fikcije i same stvarnosti.“

Drugi dio novele je kompleksniji. Umjesto umjesto sudjelovanja u avanturama za koje oni misle da su stvarnost, u drugom dijelu novele Don Quijote i Sancho učestvuju u pustolovinama koje su napravljene samo za dobrobit likova samih izreka „cijeli svijet je pozornice“ postaje istinita. Svijet više nije „prirodan“ već on postaje „umjetan“. Često se čini kao da je svijet luđi od don Quijotea samoga. Može se reći da je Don Quijote opametio na kraju drugog dijela zato jer je naletio na ekscentrično ponašanje likova ne koje naleće.

Nikola Milićević - o liku don Quijotea:

„Njegov svrha bila je da ne svijetu uspostavi kraljevstvo pravde, da ispravlja krivice, da

osvećuje nepravde, da pomaže nepomoćnim. I dobro je netko primjetio da mančanski vitez jest lud, no da to nije patološko ludilo, nego način postojanja i djelovanja, zato ga Cervantes nikada ne svodi na lakrdijašku figuru

Jer don Quijote je utjelovljenje ljudskog sna, ljudske bezumnosti, ljudskih stradanja i uporne borbe za pravdu, istinu i nedostidžne ideale. Bio je luđak, ali lucidan i vidovit, koji je na trenutke dolazio do bistrih spoznajao sebi svome umu.

Lope de Vega - Cervantesov suvremenik:

„Nema nijednog pjesnika tako rđavog kao što je Cervantes ni tako glupog da bi pohvalio Don Quijotea“

Nikola Milićević:

„Tako prvi roman izuzetne vrijednosti u europskoj književnosti, Cervantesov Don Quijote (1605 - 1615), već uvelike otkriva sve one odlike koje će roman, doduše u reznim pravcima razvijati i njegovati sve do današnjih dana. U Don Quijoteu, naime, junak nije jednoznačno određen heroj nego protuslovan i psihološki složen karakter, prikazanu svom razvoju i u svom sukobu sa svijetom. Tragična je veličina junaka tako u nestorazumu (don Quijote misli da živi u drugom vremenu nego što stvarno živi), a cijelina romana zahvaća široki totalitet društvenog života, prikazan bez mitske pozadine koja bi neumitno uvjetovala ljudske sudbine. Don Quijote je ujedno osamljeni pojedinac, pojedinac koji je smiješan i uzvišen istodobno, a njegove osobine dolaze do izražaja prije svega u suprotnosti prema drugim karakterima, osobito prema njegovu pratiocu Sanchu Panzi, što omogućuje produbljenu psihološku analizu. Fabula je pri tome neraskidivo vezana s karakterizacijom, a čitavo djelo postiže izuzetan uspjeh kod svih slojeva publike zbog mogućnosti razumijevanja i tumačenja na više razina, takvih razina od kojih svaka zadovoljava jedan tip zainteresiranosti (komične zgode Viteza tužna lika smiješne su i zanimljive same po sebi jer izazivaju želju da se vidi što je dalje bilo, Vitez i njegov perjanik ujedno su simboli različitih ljudskih tipova i različitih staleža, don Quijote utjelovljuje sukob ideala sa zbiljom.)“

Cervantes:

„Ja po svojoj nesposobnosti i malom znanju nisam kadar da to poboljšam, a po prirodi sam lijen i trom da uzmem čeprkati po piscima koji kazuju ono što ja i bez njih znam reći“

„Jedina je zadaća knjizi oponašati ono što opisuje, te što sasvršenije bude oponašanje to će bolje biti ono što se piše. I kako ovaj tvoj spis ne ide ni za čim drugim nego da uništi ugled i vlast koju i među svijetom i među svjetinom uživaju viteške igre, ne treba ti prosjačiti sentencije od filozofa, rečenice iz Svetoga pisma, priče od pjesnika, govore od retora, čudesa od svetaca, nego nastoj da ti u knjizi budu krepke, valjane i dobro udešene riječi, pa da ti poteku pričanje i rečenice zvučno i ugodno, koliko god možeš, znaš i voliš, a da misli svoje iskazuješ ne brkajući ih i ne zamračujući ih. Nastoj i o tom da se čitajući tvoju historiju melanholik nasmije, smješljivac da puca od smijeha, priprostu da ne bude na dosadu, razborit čovjek neka se divi invenciji, ozbiljan neka je ne odvrigne, a umnik neka je svagda hvali. Sve u sve, upri se da razoriš loše osnovanu zagrađu

tih viteških knjiga što ih mnogi mrze a još brojniji hvale; a ako to postigneš, nisi postigao malenkost."

Manje poznate pojedinosti o Cervantesu

Rođen u Alcalá de Henares, kršten 9.10.1547 u crkvi svete Marije, a umro je u Madridu 23.4.1616. Usprkos svojoj nacionalnoj reputaciji, Cervantesovu smrt nije nitko primjetio. Pokopan je na području Trinitarijanke crkve, nedaleko od svoje kuće, ali se točna lokacija njegovog groba ne zna. 1584 se ženi žanom skoro dvadeset godina mlađom od njega, on onda ima 37 godina. 1588 želi otići u novi svijet ali je odbijen i rečeno mu je da si nađe posao, ovdje u Španjolskoj.

DON QUIJOTE:

U nekom selu u Manchi, kojemu neću ime da spominjem, živio je prije malo vremena plemić, od onih koji imaju koplje na stalku, starinski štit, kukavno kljuse i hitra hrta... U kući mu bila gazdarica koja je prevalila četrdesetu, i sinovca, koja još nije navršila dvadesetu, pa momak za poljski i kućni rad, koji mu je i konja sedlao i kosijerom rabotao. Po dobi sse naš plemić hvatao pedesetih i bio snažna rasta, suhonjav, mršav u licu, velik ranoranilac i ljubitelj lova. Kazuju da mu je prezime bilo Quijada, ili Quesada (jer se donekle razilaze pisci koji o tom pišu), premda se po vjerodostojnom nasl ućivanju može dokučiti da se zvao Quijana.

Mjesto

Ikućani

zgleđ

Prezime

[REDACTED]

[REDACTED]

Strast prema viteškim knjigama

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Pomutila mu se pamet od čitanja knjiga

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

No, treba znati da se spomenuti plemiću časovima koji su mu dokoni (a tih je u godini najviše i bilo) s tolikim žarom i slašću odavao čitanju viteških knjiga da je gotovo sasvim zaboravio na lov, dapače i na upravljanje svojega imanja. Zaokupila ga tolika radoznalost i nesklapnost da je poprodavao mnoge hanegje orače zemlje i kupovao viteške knjige, da ih čita, i tako ih zgrnuo u kuću koliko se god domogao. A od sviju mu knjiga nikoje nisu toliko po volji bile koliko one što ih je napisao slovani Feliciano de Silva, jer jasnoća □ njegove proze i one zamršene rečenice njegove činile mu se biserom, pogotovo kad bi uzeo čitati ona laskanja ili izazove na megdan, gdje često piše: "smisao besmislice koja mi na misao pada toliko mi raslabljuje misli, te mislim da se spravom žalim na vašu krasotu". Ili kad bi čitao: "Visoka nebesa koja vašu božanstvenost božanski utvrđuju zvijezdama i vama iskazuju dostojanstvo dostojnosti koje je vaša uzvišenost dostojna". Od takvih se rečenica jadnome vitezu pomuti pamet.

Često se sa župnikom svojega sela (a to je bio učen čovjek, doktor, promoviran u Siguenzi), prepirao se o tome tko je bio □ veći vitez: Palmerin od Engleske, ili Amadis od Galije.

Sve u sve, tako se zapleo u svoje štivo da je čitao po cijele noći od večeri do jutra i po cijele dane od zore do mraka. I tako se njemu, od malog spanja i mnogoga čitanja, osuši mozak i pamet mu se najposlije pomuti. Po glavi mu provri sve što je u knjigama čitao, □ i čarolije, i kavge, borbe, izazovi, rane, udvaranja, ljubavi, nezgode i gluparije nečuvjene. A uvertio je u glavu da je zgoljna istina sva ta zbrka sanjarija što ih je čitao, te mu na svem svijetu nije bilo pouzdanije historije.

Naposljetku, kad mu je paamet već klonula, sine mu najneobičnija misao koja je ikada ikojemu luđaku sinula. Učini mu se zgodnim i potrebnim, za veću čast svoju i za korist državnu da se prometne u skitnika viteza i krene svijetom oružan na konju, tražeći pustolovine i izvršujući sve ono što je čitao da izvršuju skitnice vitezovi: da zatire svakojaku nepravdu, da se izvrgava nezgodama i opasnostima, da ih svladava i da stječe vlastitu slavu i ime. Već mu se jadniku po glavi motalo da će za junaštvo svoje ruke biti okrunjen barem za cara od Trebizonde. I tako se on u tim ugodnim mislima, unesen divnom slašću koja mu se priviđala, požuri da izvrši što je namjeravao.

UČINI MU SE ZGODNIM I POTREBNIM, ZA VEĆU ČAST SVOJU I ZA KORIST DRŽAVNU

DA SE PROMETNE U SKITNIKA VITEZA I KRENE SVIJETOM ORUŽAN NA KONJU,

TRAŽEĆI PUSTOLOVINE I

IZVRŠUJUĆI SVE ONO ŠTO JE ČITAO DA IZVRŠUJU SKITNICE

VITEZOVI: DA ZATIRE SVAKOJAKU NEPRAVDU,

DA SE IZVARGAVA NEZGODAMA I OPASNOSTIMA,

DA IH SVLADAVA I DA STJEČE VLASTITU SLAVU I IME.

VEĆ MU SE

Bojna oprema

[REDACTED]

[REDACTED]
Konj

[REDACTED]
Rocin - kljuse

[REDACTED]
Ante- prije

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Njegovo ime

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Ponajprvo se lati posla da očisti bojnu opremu pradjedovsku, koja je pred stoljećima bačena u kut i zaboravljena, pa je tamo zahrđala i popljesnivila. Očisti je i uredi kako god je bolje mogao, ali odmah zapazi nedostatak: nije imao šljema sa vizirom, nego običnu kacigu. No njegova vještina doskoči i tome te on od ljepenke sadjelja nešto nalik na pol šljema sa vizirom. Doduše, kad je htio da iskuša je li mu šljem jak i može li podnijeti udarac, pa potegnuo mač i maznuo dvaared po šljemu, već je prvim udarom u jedan mah uništio sve što je radio tjedan dana. Bude mu krivo što je tako lako bilo pokvariti šljem i, da se osigura od takve opasnosti uzme ga opet izrađivati, ali sada umetne iznutra željezne šipke, tako da mu je šljem bio čvrst po volji; □ iskušavati ga ne htjede opet, nego ga proglasi i uzme smatrati najizvrsnijim šljemom s vizirom.

Onda se ogleda za svojim konjem. Konj je taj spao doduše u mesu kao gladna godina i bio puniji mana od Gonelina konja, koji tantum pellis et ossa fuit, ali njemu se učini da ni Aleksandrov Bucefal ni Cidov Babijeca nisu jegovu konju ravni. Dva - tri dana je premišljao kako bi mu ime nadjenao, jer (kako je govorio sam sebi) ne priliči da se konj ovakva slavna viteza, a i sam po sebi zgodan, bez čuvena imena bude. Zato mu je nastojao udesiti takvo ime da jasno kazuje što je bio dok još ne bijaše konj skitnika viteza, a i što je sada. Čim gospodar mijenja stalež, najrazboritije je da i konju promijeni ime i da ga prozove sjajnim i slavnim imenom, kakvo dolikuje novom stanju i zanimanju kojemu se već odao. Pošto je dakle mnoga imena poizmišljao, poizbrisavao i poodbacivao, skrpio, raskvario i opet stao kovati u glavi i u mozgu, prozove ga najzad Rocinante, jer mu se ime učini uzvišenijim, zvučnim, a i kazuje kakav bijaše nekada, dok je još bio kljuse, a nije bio ovakav kao danas, jer sada je prvak među svom kljusadi na svijetu.

Kad je tako po volji nadjenio ime svojemu konju, nakani da nadjene ime i sebi. U tome razmišljanju prođe opet osam dana, a na koncu se nazove don Quijote. No on se još sjeti da se junački Amadis nije zadovoljavao pukim imenom Amadis, nego je dometnuo i ime svoje kraljevine i domovine, da je proslavi, te se prozvaao Amadis od Galije. Zato i on, kao dobar vitez, nakani svojemu imenu dometnuti ime svoje domovine i prozvati se don Quijote od Manche.

Treba mu još jedino, reče on sam sebi, potražiti damu u koju bi se zaljubio, jer skitnik vitez bez ljubavi drvo je bez lišća i bez ploda i tijelo bez duše. Bilo je, kako vele, u selu blizu njegova sela seljačka djevojka, jako lijepa, u koju je neko vrijeme bio zaljubljen, ali ona, razumije se, nije o tome niti sanjala i nije ni marila za njega. Zvala se Aldonza Lorenzo, i on misli da će biti zgodno ako njoj pridjene ime vladarice svoga srca. Potraži ime, koje bi se valjano slagalo s njegovim, a dolikovalo bi i pristajalo princezi i otmjenoj dami, te je naposljetku prozove Dulcinea od Tobosa, jer je rodom bila iz Tobosa...

ljubav njegova

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Jvijek raspravlja o viteštvima

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Opskrba za put

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Vjerenjace mu se cine gorostas - ima

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Napad na vjerenjace

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Kad oni stigoše k don Qijoteu, bio je on već ustao s postelje. Viče on svejednako, preklapa koješta, bode i mlati na sve strane, a budan je kao da nikada nije spavao.

Probavi on sada dva tjedna kod kuće, sasvim miran, ničem ne odajući da kani ponoviti svoje prvašnje budalaštine. Za tih je dana razvodio najumiljatije razgovore sa svoja dva prijatelja, sa župnikom i brijačem, i dokazivao im da su na svijetu nadasve potrebni skitnice vitezovi, a u njemu eto uskrsava skitničko viteštvo. Župnik mu je katkad uzvraćao a onda opet popuštao jer bez takvih smicalica ne bi mogao izaći s njim na kraj.

Odmah se pobrine don Quijote da najami novaca. Nešto proda, nešto založi, a sve raspe budzašto, i tako smogne peilične novce. Opskrbi se okruglim štitom koji je zamolio i uzajmio od nekog prijatelja, opravi svoj razbijeni šljem što god bolje može, i jevi svojem konjušaru Sanchu dan i sat kada kani krenuti na put, da se opskrbi svime što misli da mu je prijeko potrebno, a osobito ga uputi neka ponese bisage. Sancho odgovori da će ponjeti, a nakan je povesti i svojeg magarca koji je jako valjan, jer on nije navičan mnogo pješaćiti.

U to ugledaju u polju trideset ili četrdeset vjetrenjača, a čim ih spazi don Quijote, reče svom perjaniku: "Dobra sreća upućuje naše prigode na bolji put nego što bismo i pogodili da poželimo; jer evo vidiš, prijatelju Sancho Panza, tamo se javlja trideset ili nešto više grdних gorostasa, s kojima sam nakanio zametnuti boj i svima im glave poskidati, a dok ih oplijenim, blagom ćemo se njihovim početi bogatiti. Jer častan je boj i velika služba Bogu, ovakvu gadnu pasminu zbrisati s lica zemlje."

Tako reče te obode ostrugama konja svojega Rocinantea, ne mareći što mu Sancho Panza dovikuje i kazuje da su ono na što on navaljuje uistinu vjetrenjače a nisu gorostasi. Ali on je tako tvrdo vjerovao da su gorostasi te nije ni čuo glas svog perjanika Sancha, niti je vidio što su, premda im se već približio, nego je uzviknuo u sva glas: "Ne bježite, jer jedan jedini vitez navaljuje na vas"

Tako reče, preporučí se od svega srca vladarici svojoj Dulcinei, zamoli je da mu u ovoj pogibiji bude na pomoći, dobro se zakrili štitom, zataknu koplje u kariku na prsnom oklopu, potjera Rocinantea što ga noge nose i pojuri na prvu vjetrenjaču koja stoji sprijeda: a kad on kopljem udari u krilo, okrene vjetar krilo s tolikom žestinom da je razmrskao koplje, odigao i konja i viteza, pa ih izgruhane odbacio u polje. Doleti mu Sancho Panza u pomoć koliko god mu magarac mogaše trčati, a kad stigne, razabre da se don Quijote ne može maknuti: tako je

on postradao s Rocinanteom.

Borba s vjetrenjačama

Čvrsta vjera

Ne luži se na bol

[REDACTED]

[REDACTED]

Napad na Benediktince i kočiju

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Ni on ne može izbjeći smrti

[REDACTED]

[REDACTED]

Njegovi prijatelji

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

A istina je, da je onaj mudrac Preston, koji mi je oteo sobu i knjige, pretvorio te gorostase u vjetrenjače samo da mi ugrabi slavu pobjede: toliko mi je on neprijatelj; ali, na kraju, slabo će mu vrijediti čarolija protiv mojega valjanog mača.

Pa ako se ja ne tužim na bolove, to je stoga što skitnicama vitezovima ne dolikuje na ikakvu se ranu tužiti, sve da im se utroba kroz ranu istresa.

Jave se na putu dva fratra reda svetog Benedikta, na dva dromedara: jer nisu im manje mazge na kojima jašu. Imaju oni zaštitne naočale i suncobrane. Za njima se voza kočija, koju prati četiri-pet konjanika, a za njom pješače dva mazgarska momka. U kočiji se vozi, kako se kasnije doznalo, neka gospođa iz Vizcaye, a putuje u Sevilju k svojem mužu, koji će preko mora s jako časnom zadaćom. Fratri idu istim putem, ali ne putuju s njom. Čim ih opazi don Quijote, progovori on svojem perjaniku: "Ili se ja varam, ili će ovo biti najslavnija pustolovina koja se ikad desila, jer one crne spodobe što se tamo javljaju jamačno su, i bez sumnje jesu neki čarobnjaci koji su oteli neku princezu i voze je u toj kočiji."

"Oj vladarice duše moje, Dulcinea, cvijete krasote! Priteci u pomoć ovomu svojem vitezu koji je, da udovolji tebi dičnoj zametnuo ovaj ljuti boj."

Kako ništa ljudsko nije vječno, pogotovo život čovječji, nego se od početka svojega ruši niza strmen, dok ne stigne kraju i koncu, a kako ni don Quijoteov život nije stekao od Boga povlasticu da zaustavi taj tijek, stiže i njemu konac i smak kad mu se nije nadao. Bilo da je od žalosti što je pobijeđen, bilo da je tako odredila volja božja, spopade njega groznica i svali ga na šest dana u postelju.

Za to su ga vrijeme često pohađali župnik, maturant i brijač, prijatelji njegovi, a Sancho Panza, čestiti perjanik njegov, nije mu se ni micao od uzglavlja.

Pamet mi je opet zdrava i bistra, nije zasjenjena maglenom nerazboritošću što ju je nada mnom razastrlo bilo nemilo i neprestano čitanje odurnih viteških knjiga. Poznajem sada njihove budalaštine i sljeparije, jedino žalim što mi je sinulo tako kasno te neću više dospjeti da to nadoknadim drugim štivom, koje bi mi prosvijetlilo dušu. Ja osjećam, sinovice, da mi je kucnuo smrtni čas, i želim umrijeti tako neka se vidi da mi život nije bio zao, te ne treba da mi ostane prišiven luđački pridjevak; jer iako sam ludovao, neću tu istinu da potvrdim smrću.

Dolazi k pameti

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Dobar

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] sprika Sanchi

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] jekovi kojima je lječen

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Oporuka

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Da čujete dobar glas, gospodo: Ja nisam više don Quijote od Manche, nego Alonso Quijano, koji sam zbog svoje čestitosti dobio pridjevak: Dobri.

„Zaista umire i zaista je pri pameti Alonso Quijano Dobri.“ Na taj glas prebuje gazdarici, sinovici, i čestitom perjaniku Sanchi Panzi suze u očima i poteku potokom, a iz grudi im se izviju nebrojeni ljuti uzdisaji: jer kako se već spominjalo, don Quijote je bio zaista blage ćudi i prijazna vladanja dok je bio naprosto Alonso Quijano Dobri a i onda kad je postao don Quijote od Manche, pa su ga voljeli i svi kućani i svi znanci.

„Oprosti mi prijatelju, što sam tebe naveo na priliku da se činiš ludim kao ja, i što sam tebe zaveo u bludnju, u koju sam bio zapao ja, da je bilo i da ima na svijetu skitnika vitezova.“

Desio se tamo i bilježnik, te on reče da još nikada nije čitao ni u kojoj viteškoj knjizi da je jedan skitnik vitez umro na svojoj postelji tako spokojno i kršćanski kao don Quijote. Žaljen i oplakivan od onih što su bili uz njega, izdahnu on dušu i preminu.

Jedan od prvih lijekova kojim župnik i brijač stadoše sada vidati boljeticu svojega prijatelja bijaše da zazidaše i zagradiše sobu u kojoj su knjige, da ih on ne nađe dok ustane (jer kad bude uklonjen uzrok, prestat će možda i djelovanje), a oni će mu reći da mu ih je neki čarobnjak odnio, i sobu i sve.

OPORUKA:

1.□□□□□ Novac se pripisuje Sancho Panzi

2.□□□□□ Imanje ostavlja sinovici svojoj Antoniji Quijani

3.□□□□□ Ako se sinovica bude udavala muž ne smije čitati viteške knjige jer će u protivnom imanje pasti u ruke izvršitelja oporuke

4.□□□□□ Izvršitelji oporuke su župnik i gospodin maturant Sanson Carrasco

5. Ako netko upozna pisca lažnog drugog dijela don Quijotea neka ga zamoli da oprostí Alonsu Dobrome što mu je i ne sanjajući upriličio priliku da napiše onolike i onako silne budalaštine.

SANCHO PANZA

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Naivan [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Zeli otok

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Ne poštuje ženu

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Jede i pije do besvijesti

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Zaboravlja don Quijotea

[REDACTED]

Voli ga

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Za to vrijeme uza don Quijote pregovarati s jednim seljaninom, susjedom svojim, čestitim čovijekom (ako se čestitim čovijekom može krstiti onaj koji je siromah), ali bez mnogo soli u glavi. Toliko mu napokon nabio uši, toliko gasmotao da je siromah seljanin odlučio krenuti s njim i služiti mu u konjušarskoj službi. Govorio mu don Quijote, među inim, neka se ne skanjuje mnogo, nego neka krene s njim, jer se može zgoditi dok trene okom da predobije koji otok i da njega tamo postavi za namjesnika. Na takva i slična obećanja ostavi Sancho Panza, jar teko se zvao taj seljanin, i ženu i dijecu i najmi se susjedu za konjušara.

Jaše Sancho Panza magarca kao patrijarh, sa svojim bisagama i vinskim mijehom i sa silnom željom da već bude namjesnik onoga otoka što mu je gospodar obećao.

„Pazite, milostivi gospodaru skitniče viteže, da ne zaboravite onaj otok što ste mi obećali, jer ja ću znati vladati njime koliko god velik bio.

„Na taj način“ odgovori Sancho Panza „ako se ja po kojim od tih čudesa, što vi spominjete, zakraljim, onda će Juana Gutierrez, ženica moja, postati kraljica, a moja djeca kraljevići.“ □□

„Sumnjam ja“ uzvratí Sancho Panza „jer ja sudim: sve kad bi Bog odredio da kraljevine pljušte na zemlju, ni jedna ne bi pala na glavu Maiji Gutierrez. Znajte, gospodaru, da ona za kraljicu ne vrijedi ni prebijene pare; za groficu bi već bila zgodnija, a i to uz božiju pomoć.“

Nakon toga dopuštenja namjesti se Sancho na svojem magarcu, te je, vadeći iz bisaga što je u njih bio natrpao i jedući, jahao za gospodarom, a počesto i potezao vina iz mještine s tolikom slašću da bi mu zavidio najveći sladokusac □ krčmar u Malagi. Tako on jaše, gucka gutljaj za gutljajem i ne sjeća se više nikakvih gospodara gospodarevih, pa i ne smatra ni za kakvu muku, nego za velik odmor, obilaziti za pustolovinama kakve god opasne bile.

Sancho Panza se zabavljao; jer misao na baštinu zatire i ublažuje u pameti onu bol što je moraš osjećati za pokojnikom.

Za to su ga vrijeme često pohađali župnik, maturant i brijač, prijatelji njegovi, a Sancho Panza, čestiti perjanik njegov, nije mu se ni micao od uzglavlja.

OPREČNOST DON QUIJOTEA I SANCHE PANZE

Razlikuju se u: obratovanju, podrijetlu, društvenom statusu, fizičkom izgledu, duhovnim i karakternim osobinama, interesu, govoru...

"Kakvi gorostasi?" zapita Sancho Panza.

"Oni što ih vidiš" odgovori mu gospodar "oni s dugačkim rukama, koje će u nekih biti od gotovo dvije milje."

"Pazite gospodaru" odvrati mu Sancho Panza "ono što se tamo javlja nisu gorostasi nego vjetrenjače, a što se čini da su ruke, to su krila, pa ih vjetar vitla da vrte kamen u mlinu."

"Jasno se vidi" odgovori don Quijote "da nisi vješt ovakvim pustolovinama. Ovo su gorostasi"

Pa ako se ja ne tužim na bolove, to je stoga što skitnicama vitezovima ne dolikuje na ikakvu se ranu tužiti, sve da im se utroba kroz ranu istresa.

Što se mene tiče, ja ću se potužiti čim me što boljecne, samo ako nije s perjanicama isto onako kao sa skitnicama vitezovima, pa da se ni oni ne smiju tužiti.

Cijele te noći nije don Quijote spavao, nego je premišljao o svojoj vladarici Dulcinei, da udesi po onome što je čitao u svojim knjigama, kako su vitezovi bez sna provodili mnoge noći po šumama i pustinjama zabavljeni mislima na odabranice svoga srca. Ali nije tako proveo noć Sancho Panza, jer on je i ljudski napunio želudac pa je cijelu noć prespavao.

„Dva svijeta, koliko suprotna, toliko i povezana, putuju zajedno: ludost i razum, mašta i stvarnost, ideali i sebičnost, bezumna smionost i oprez, žrtvovanje i lukava promućurnost; sudaraju se i stapaju, odudaraju i privlače, isprepleću i tvore ono duboko jedinstvo što se zove -život, u svojoj njegovoj složenosti.“

El Ingenioso Hidalgo Don Quixote de la Mancha

[Cervantes'](#) masterpiece narrates the travel adventures of an old gentleman who thinks he is a knight errant. After going insane from misreading tales of chivalry, he abandons his home to search for adventure on the highways and in the rural landscape of imperial [Spai](#)

[n](#)

The first part of the novel takes

[Don Quixote](#)

from his small village in La Mancha to the forests of the Sierra Morena, and then returns him to his village where he recuperates from exhaustion and various and sundry injuries. His encounters with other characters often take place at roadside inns which in his madness he believes to be castles. His goal is to right all manner of wrongs and to gain fame for his valorous deeds.

[Don Quixote](#)

meets a wide variety of characters from peasants to noblemen, from criminals to priests, from prostitutes and insane lovers to wronged women and jealous men.

Two of the principal themes of the first part of the novel are chivalry and its absurd and often comical relationships to "real" life, and love, both courtly and conjugal. [Cervantes](#)

often uses these encounters between

[Don Quixote](#)

and other characters to satirize the society in which these characters exist and to comment on the various codes of behavior reflected by their actions.

[Don Quixote](#) is accompanied on his travels by his neighbor Sancho Panza, an illiterate but shrewd peasant primarily interested in eating and drinking. Sancho's weakness for the material things of life leads him to believe [Don Quixote's](#) promise that by following his master he will eventually be rewarded with an island-kingdom of his own. The conflict between art and nature, that is, between

[Don Quixote's](#)

idealized and fictional world on the one hand, and Sancho's natural world of biological existence on the other, points to an incompatible relationship between the two worlds in which nature always seems to gain the upper hand. When

[Don Quixote](#)

is convinced that the windmills he encounters are giants, Sancho rightly insists that they are only windmills.

The second part of the novel is more complex. [Don Quixote](#) and Sancho meet many characters who have read the first part of the novel, and thus already know about the pair's previous adventures. Instead of confronting what they believe to be "reality" as they did in the first part of the novel,

[Don Quixote](#)

and Sancho often participate in adventures that are staged by and for the benefit and amusement of the characters themselves. The metaphor of "the world is a stage" becomes literally true. The consequences of this shift are profound. The world is no longer "natural" but instead is "artificial." Often it seems as if the world were more insane than

[Don Quixote](#)

himself. It can be said that

[Don Quixote](#)

gradually regains his sanity by the end of Part II because he is driven to it by the eccentric behavior of those he meets.

The first readers of [Cervantes'](#) masterpiece--Spaniards as well as foreigners--viewed the novel as a work of pure entertainment, almost as a comic book or farce. Much of the humor in the novel comes from the contrast between [Don Quixote's](#)

bookish interpretation of the world and its interaction with Sancho's bodily hungers and functions. Their travels together teach each of them that human experience is made up of both imagination and reality.

But [Don Quixote](#) is more than a book about other books or about fiction and its relationship to reality. Like [Don Quixote](#), many of the characters who inhabit the world of the novel are avid readers of fiction. Cervantes explores their struggles with what is real and what is not, and in so doing he addresses the readers of his novel as well. The reading of [Don Quixote](#) is intended to be a "critical reading." Its purpose is to teach how to read novels, how to discern the differences and similarities between the fiction and reality of experience itself.

Miguel de Cervantes Saavedra

Miguel de [Cervantes](#) Saavedra, [Spain's](#) greatest literary figure, was born in Alcalá de Henares, a small university town near Madrid, where he was baptized in the church of Santa María on October 9, 1547; he died in Madrid on April 23, 1616. We know little of his early life. The fourth of seven children, [Cervantes](#), his siblings and mother accompanied his father, an itinerant surgeon, who struggled to maintain his practice and his family by traveling the length and breadth of [Spain](#).

Despite his father's frequent travels, [Cervantes](#) received some early formal education, in the school of the Spanish humanist, Juan Lopez de Hoyos, who was teaching in Madrid in the 1560s. His first literary efforts--poems written on the death of the wife of Philip II--date from this period.....

In 1569 [Cervantes](#) traveled to Italy to serve in the household of an Italian nobleman, and joined the Spanish army a year later. He fought bravely against the Turks at the Battle of Lepanto in 1571, where he received serious wounds and lost the use of his left hand. After a lengthy period of recovery and further military duty, he departed Italy for [Spain](#) in 1575, only to be captured during the return journey by Barbary pirates. He was taken to

Algiers and imprisoned for five years, until Trinitarian friars paid a considerable sum of money for his ransom. This experience was a turning point in his life, and numerous references to the themes of freedom and captivity later appeared in his work.

<!--edited to here-->His new-found freedom and return to [Spain](#) had strings attached. He was deep in debt for the ransom paid to release him. In 1584 he married a woman almost twenty years younger (he was 37 at the time), and soon managed to obtain a position as a government official in the south of [Spain](#), requisitioning wheat and olive oil for the campaign of the Invincible Armada (1588). Within two years of the Armada's defeat, he requested permission to emigrate to the New World, most likely to improve his situation, but was turned down and told to find some gainful employment "at home."

By 1590, [Cervantes](#) was already known as a promising author. In 1585 he published his first work in prose, *La Galatea*, a pastoral romance which had attracted qualified praise from some of his contemporaries. He was also writing for the theater. At this time he also began to write short stories, some of which were later included in his *Exemplary Tales*

. His most famous work,

[Don Quijote](#)

de la Mancha, was published in two parts in Madrid. Part I appeared in 1605; the second part, in 1615. The novel was an immediate success. The first part went through six editions the year of its publication, and was soon translated into English and French. The fame of

[Don Quijote](#)

brought

[Cervantes](#)

to the attention of a wide audience. After 1605,

[Cervantes'](#)

work was in demand: In 1613 his completed collection of short stories appeared in Madrid; his satiric poem,

Journey from Parnassus

was published a year later; and in 1615,

[Cervantes](#)

was able to publish some of his theatrical works. His final prose fiction,

The Travails of Persiles and Sigismunda

, generally described as a Byzantine romance--whose dedication he finished four days before his death-- was assessed by

[Cervantes](#)

as among the best of his work, competing even with the legendary

Heliodorus

. Despite his national and international reputation,

[Cervantes'](#)

death seems to have gone virtually unnoticed by his contemporaries. He was buried in a Trinitarian monastery a few blocks from his house, but the specific location of his tomb is unknown.

El Ingenioso Hidalgo Don Quixote de la Mancha

[Cervantes'](#) masterpiece narrates the travel adventures of an old gentleman who thinks he is a knight errant. After going insane from misreading tales of chivalry, he abandons his home to search for adventure on the highways and in the rural landscape of imperial [Spai](#)

[n](#)

The first part of the novel takes

[Don Quixote](#)

from his small village in La Mancha to the forests of the Sierra Morena, and then returns him to his village where he recuperates from exhaustion and various and sundry injuries. His encounters with other characters often take place at roadside inns which in his madness he believes to be castles. His goal is to right all manner of wrongs and to gain fame for his valorous deeds.

[Don Quixote](#)

meets a wide variety of characters from peasants to noblemen, from criminals to priests, from prostitutes and insane lovers to wronged women and jealous men.

Two of the principal themes of the first part of the novel are chivalry and its absurd and often comical relationships to "real" life, and love, both courtly and conjugal. [Cervantes](#) often uses these encounters between

[Don Quixote](#)

and other characters to satirize the society in which these characters exist and to comment on the various codes of behavior reflected by their actions.

[Don Quixote](#) is accompanied on his travels by his neighbor Sancho Panza, an illiterate but shrewd peasant primarily interested in eating and drinking. Sancho's weakness for the material things of life leads him to believe [Don Quixote's](#) promise that by following his

master he will eventually be rewarded with an island-kingdom of his own. The conflict between art and nature, that is, between

[Don Quixote's](#)

idealized and fictional world on the one hand, and Sancho's natural world of biological existence on the other, points to an incompatible relationship between the two worlds in which nature always seems to gain the upper hand. When

[Don Quixote](#)

is convinced that the windmills he encounters are giants, Sancho rightly insists that they are only windmills.

The second part of the novel is more complex. [Don Quixote](#) and Sancho meet many characters who have read the first part of the novel, and thus already know about the pair's previous adventures. Instead of confronting what they believe to be "reality" as they did in the first part of the novel,

[Don Quixote](#)

and Sancho often participate in adventures that are staged by and for the benefit and amusement of the characters themselves. The metaphor of "the world is a stage" becomes literally true. The consequences of this shift are profound. The world is no longer "natural" but instead is "artificial." Often it seems as if the world were more insane than

[Don Quixote](#)

himself. It can be said that

[Don Quixote](#)

gradually regains his sanity by the end of Part II because he is driven to it by the eccentric behavior of those he meets.

The first readers of [Cervantes'](#) masterpiece--Spaniards as well as foreigners--viewed the novel as a work of pure entertainment, almost as a comic book or farce. Much of the humor in the novel comes from the contrast between [Don Quixote's](#) bookish interpretation of the world and its interaction with Sancho's bodily hungers and functions. Their travels together teach each of them that human experience is made up of both imagination and reality.

But [Don Quixote](#) is more than a book about other books or about fiction and its relationship to reality. Like [Don Quixote](#), many of the characters who inhabit the world of the novel are avid readers of fiction. Cervantes explores their struggles with what is real and what is not, and in so doing he addresses the readers of his novel as well. The reading of

Don Quixote

is intended to be a "critical reading." Its purpose is to teach how to read novels, how to discern the differences and similarities between the fiction and reality of experience itself.